

створенню факультету міжнародних економічних питань, декан факультету міжнародних відносин Закарпатського державного університету, де започаткувала нову спеціальність – «Міжнародний бізнес».

Учасник численних міжнародних конференцій, на яких десятки разів була в Німеччині, Румунії, Угорщині, Словаччині, Польщі, колишній Югославії.

Автор 8 навчальних посібників, які є в Інтернеті і в усіх вузівських бібліотеках, видано 40 наукових праць. Автор монографії «Міжнародні фінансово-кредитні операції та електронні системи міжнародних платежів» та підготувала до випуску «Енциклопедію міжнародного бізнесу».

На даний час проживає в м. Ужгород.

<http://zakdu-business.weebly.com/dean.html> - **Віднійчук-Вірван Любов Антонівна**

Віднійчук Микола Антонович – народився 1 січня 1958р. в с. Локниця Зарічненського району Рівненської області.

Віднійчук Микола Антонович, кандидат педагогічних наук, доцент, доктор філософії, ректор Рівненського обласного інституту післядипломної педагогічної освіти, академік УААН, заслужений працівник освіти України.

Освіта вища, закінчив Рівненський державний педагогічний інститут, фізико-математичний факультет (1975-1980), Міжгалузевий інститут управління МОН України, Рівненський аграрний коледж, Рівненський інститут ВМУРЛ «Україна», аспірантуру Національного педагогічного університету ім. М. Драгоманова (1997).

Працював вчителем ЗОШ №21 м. Рівне (1980-1984), методистом міської станції юних техніків (1984), директором восьмирічної школи 310 м. Рівне (1984-1988), завідувачем відділу, заступником директора, директором обласної станції юних техніків (1989-1992), заступником директора, директором департаменту соціального розвитку Рівненської міської адміністрації (1992-1994), президентом акціонерного товариства закритого типу «Максим» (1994-1995) заступник ректора Рівненського економіко-гуманітарного інституту (1996-1997), першим заступником начальника управління освіти облдержадміністрації (1997).

Заслужений працівник освіти України, ректор Рівненського обласного інституту післядипломної педагогічної освіти, кандидат педагогічних наук, доцент, професор академії УААН. Член ради ректорів вищих навчальних закладів Рівненської області та колеґії управління освіти і науки Рівненської ОДА, головний редактор науково-педагогічного журналу «Нова педагогічна думка»,

член комісії з вищої освіти науково-методичної ради Міністерства освіти і науки України, керівник обласної організації «Альянс француз в Україні».

Нагороджений нагрудними знаками МОН України «Відмінник освіти України», «Петро Могила», «Василь Сухомлинський» «А.С.Макаренко», АПН України «К. Ушинський», Почесними грамотами Верховної Ради України, Міністерства освіти і науки України. Нагороджений четвертою за значимістю нагородою Франції – Декретом Президента Французької республіки за високі професійні якості та надзвичайну відданість справі, зокрема у Французькому Альянсі м. Рівне, за діяльність та безцінний внесок у поглиблення зв'язків між Францією та Україною присвоєно звання Кавалерер Національного ордена за Заслуги.

Автор багатьох наукових праць (див. «Хто є хто на Рівненщині» (Рівне, 2002. – с31-32)

На даний час проживає в м. Рівне.

<http://www.rakurs.rovno.ua/info.php?id=14753> – Рівненський кавалер французького ордена

<http://bpart.kiev.ua/ukr/cat2010/sectors/?s=10&i=77&show=long> -

Рівненський обласний інститут післядипломної педагогічної освіти

Войтович Микола Миколайович народився в 1941р. в с. Вичівка Зарічненського району Рівненської області.

Освіта вища. Закінчив Львівський державний університет ім. І.Франка, аспірантуру при Інституті радіотехніки і електроніки в Москві.

Лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки (1989), доктор фізико-математичних наук, професор, завідувач відділу числових методів математичної фізики Інституту прикладних проблем механіки і математики ім. Я.С.Підстригача, старший науковий співробітник Львівського філіалу математичної фізики Інституту математики, член експертної ради ВАК України з математики, член редакційних колегій шести наукових журналів, які виходять в Києві, Рівному, Львові, блискучий програміст, учасник численних міжнародних конференцій і семінарів, засновник одного з перших в Україні Об'єднаного осередка Міжнародного науково-технічного товариства IEEE, член Американського математичного товариства (AMS), професор Варшавської політехніки та Академії ім. Казимира Великого в Польщі, автор 169 монографій та підручників з яких 2 видані англійською мовою, а один польською На даний час працює в Львівському Інституті прикладних проблем механіки і математики..

Нагороджений відзнаками НАН «За наукові досягнення» та «За підготовку наукової зміни».

На даний час проживає в м. Львів.

Войтович Адам Миколайович народився 20 травня 1934 р. в с. Вичівка Зарічненського району Рівненської області.

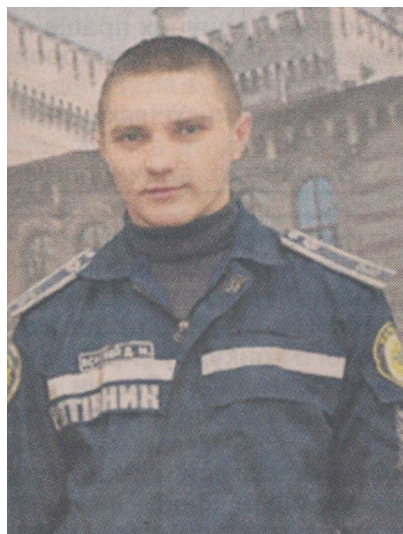
Освіта вища. Журналіст.

Працював в районних газетах Острога та Березного на Рівненщині, в обласній газеті «Червоний прапор», кореспондент по Україні в газеті «Правда», заступник директора РАТАУ, голова прес-центру Верховної Ради України, вів

прес-конференції Президента Леоніда Кравчука, укладав і готував до друку книги Віктора Ющенка «Україна зможе», «Вірю в Україну».

Заслужений журналіст України.

Помер у 70 років, похований на Байковому кладовищі.

Воробей Дмитро Михайлович народився 1991 р. в с. Сенчиці Зарічненського району Рівненської області.

Навчається в Львівському державному університеті безпеки життєдіяльності на факультеті пожежної та техногенної безпеки.

Майстер спорту, срібний призер чемпіонату України з гирьового спорту. У його особистому заліку три десятки медалей, велика кількість різного ступеня дипломів і путівка на чемпіонат світу, який проводитиметься в 2013 р. в Узбекистані (Ташкент).

Брав участь в усіх змаганнях Львівської області, де займав призові місця, виступив на змаганнях Західного регіону, що проходили в місті Тернопіль та «Динаміаді» у м. Києві. З 2012 р. почав приймати участь у чемпіонатах України, які проходили в Харкові та Полтаві. Відвідав також чемпіонат України серед МНС, став бронзовим призером. В 2012 р. на чемпіонаті України, який проходив в м. Гадяч Полтавської області, зайняв 4 місце і виконав норматив майстра спорту України. 9 лютого 2013 р. на Чемпіонаті України в м. Тернопіль Дмитро став срібним призером у ваговій категорії 75 кг й здобув свій давно омріяний квиток на чемпіонат світу, який проводитиметься 4 квітня 2013 р. в Узбекистані.

Гаврилович Галина Сергіївна народилась 2 липня 1964р. в с. **Бродниця** Зарічненського району Рівненської області

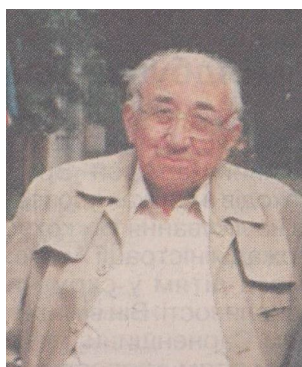
Освіта вища. Закінчила Рівненський державний інститут культури, Дубнівське культурно-освітнє училище.

Працювала директором Берестівського сільського Будинку культури на Володимиреччині, методист Зарічненського районного Будинку культури. З 2002 року Галина Гаврилович – редактор відділу інформації районної газети «Полісся».

Член Національної спілки журналістів України

Авторка книг «Вечірній автобус» (2008), «Перехрестя» (2009), «Мелодія старої скрипки» (2010), «Сова на кладці» (2012).

На даний час проживає в с. Бродниця.

Граховський Сергій Іванович народився 25 вересня 1913 р. в с. **Нобель** Зарічненського району Рівненської області.

Освіта вища. Закінчив Мінський педагогічний інститут (1935).

Лауреат Державної премії Булорусі.

Автор шістдесяти поетичних та прозових книг, лауреат Республіканської премії ім. Аркадія Кулешова та Державної премії імені Якуба Колоса, Заслужений працівник культури Білорусі.

Перші поетичні твори з'явилися в 30-х роках. Зазнав багаторічних репресій від сталінського режиму. Згодом був реабілітований.

Відомий білоруський письменник, автор багатьох книг. Серед них – «День народження» (1958), «Пам'ять» (1965), «Вірші» (1968), «Поема доріг» (1970), «Зачарованість» (1978), «Осінні гнізда» (1983), «Кола надії» (1985), поема

«Болюча пам'ять» (1980), повість «Рудобельська республіка» (1968). У 1983 році написав поему «Розлука на світанні» (1983) - про дружбу Лесі Українки з С. Мержинським, у 1984 році – нарис про них «Міріам і Месія» (1984). Переклав білоруською мовою окремі твори Т. Шевченка, Лесі Українки, М. Рильського, В. Сосюри та інших українських авторів. «Так і було» (1986)

Вірші С. Граховського переклали українською мовою О. Новицький, Л. Горлач, Б. Степанюк, М. Пшеничний, Ю. Береза та інші поети.

Помер 12 грудня 2002 р., в м. Мінськ.

Граховський Сергій Іванович (25.IX.1913-12.XII.2002) // Пащук І. Г. Літературно-краєзнавча енциклопедія Рівненщини. – Рівне : Волинські обереги, 2005. – с. 47-48.

Сергій Граховський // Літературна Рівненщина : антологія. – Рівне, 2010. – с.66 – 68.

Сергій Граховський // Літературна Рівненщина : довідник. – Рівне : Азалія, 2003. – с. 27

Гаврилович Г. Великий син славетного Нобля : (до сторіччя Сергія Граховського) // Полісся. – 2013. – № 4 /31 січня/. – с. 9.

http://w.on-libr.info/files/literaturna_rivnenshuna.pdf - Літературна Рівненщина - Бібліотека творів авторів Рівненщини [та коротких біографій (Сергій Граховський - Літературна антологія. Вип. 2. – Рівне : Оповідач, 2010)]

http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D1%80%D0%B0%D1%85%D0%BE%D0%B2%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%B8%D0%B9_%D0%A1%D0%B5%D1%80%D0%B3%D1%96%D0%B9%D0%86%D0%B2%D0%B0%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87 - Матеріал з Вікіпедії — вільної енциклопедії - Сергій Граховський

Демчук Катерина Олексіївна народилася 6 березня 1962 року в с. Козак Корецького району Рівненської області. Надалі проживала в с. **Кухче** Зарічненського району Рівненської області.

Освіта вища. Закінчила філологічний факультет Київського державного педагогічного інституту ім. М. Горького за спеціальністю українська мова і література (1983).

Кухітськовільську середню школу закінчила 1979 року з золотою медаллю.

Працювала науковим працівником у Музеї видатних діячів української культури Лесі Українки, Миколи Лисенка, Панаса Саксаганського, Михайла

Старицького, відповідальним редактором видавництва «Новий Круг», співпрацює з театрами як перекладач та драматург, перекладає для видавництва «Критика».

Член Гільдії драматургів України.

1995 року за п'єсою Катерини Демчук «Зачароване коло, або Колискова для Лесі» поставлено спектакль на сцені Майстерні театрального мистецтва «Сузір'я» (режисер н. а. України Олексій Кужельний, спектакль нагороджено Золотим дипломом фестивалю Mediterraneo Conversano, Італія, (1996).

Авторка п'єс «На виступцях» (1991), «Зачароване коло, або Колискова для Лесі» (1994), «Сцени з життя носів» (1999) та ін. Перекладачка з англійської, польської, російської та білоруської мов на українську.

На даний час проживає в м. Київ.

Демчук Роман Степанович народився 11 січня 1947 року в с. Балинці Снятинського району на Покутті (Івано-Франківщина).

Освіта вища. Вищу технічну освіту здобув у Львові.

З **Зарічненщиною** автор пов'язаний уже понад тридцять років, саме тут яскраво проявився його талант гумориста і сатирика, а в останні роки – як дитячого письменника. Тут він публікував свої твори у місцевій пресі, звідси надсилав їх у київські газети, журнали та на республіканське радіо. У 1982 році став переможцем конкурсу на кращу веселу історію під девізом “У ніч під Новий рік”, що проводився редакцією газети “Сільські вісті”. Окремі інсценізовані гуморески звучали по радіо у передачі “Від суботи до суботи”.

Р.Демчук очолював Зарічненську районну філію ДП “Рівненський облавтодор”. Та ще й своєю особою поповнив гумористично-сатиричний загін Рівненщини.

Всі його веселі доробки зібрані у книгах – “Катастрофа” (2001р.), “Книжка з сумним фіналом” (2002р.), “Шило у мішку з бляхи” (2003р.) та “Де раки зимують” (2005р.)

Ілюстрації до цих книг створені самим автором і відзначаються оригінальністю та надають збіркам привабливості. Отже, він виступає у двох іпостасях: як талановитий письменник-гуморист і не менш талановитий художник-карикурист.

Дитячі книжки – «Дружна рідня» (2009), «Мур - ням – ням» (2010), «Кукурічки» (2010), «Казки дідуся Романа» (2011), «Країна Казкомрій» (2011) дуже швидко здобули популярність серед дітей.

З 2002 року Роман Демчук – член Національної Спілки письменників України.

На даний час проживає в смт. Зарічне

Євтух Володимир Борисович народився 14 липня 1948р. в смт. Зарічне Заріченського району Рівненської області

Вчений у галузі соціології, член-кореспондент Національної академії наук України (1992), доктор історичних наук (1989), професор (2000), заслужений діяч науки і техніки України (1998).

Освіта вища. У 1971 р. закінчив факультет романо-германської філології Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка. Продовжив навчання в аспірантурі Інституту історії АН України.

Протягом 1974–1995 рр. Володимир Борисович працював у Інституті історії НАН України, Інституті соціальних та економічних проблем зарубіжних країн НАН України, Інституті соціології НАН України. У 1992 р. його обрано членом-кореспондентом НАН України. В.Б. Євтух обіймав посади міністра, голови Державного комітету України в справах національностей та міграцій (1995–1997). Перебуваючи впродовж 1997—2000 рр. на дипломатичній службі, В.Б. Євтух був Надзвичайним і Повноважним Послом України в Італійській республіці, на Мальті (за сумісництвом), у Республіці Сан-Маріно (за сумісництвом).

З 2001 р. він декан факультету соціології та психології Київського національного університету ім. Т.Г. Шевченка, професор кафедри галузевої соціології та завідувач кафедри загальної соціології (з 2003 р.). Володимир Борисович викладав курси «Основи демократії», «Етносоціологія» (цей курс уведено в навчальний процес університету вперше). Нині В.Б. Євтух директор Інституту соціології, психології та управління Національного педагогічного університету ім. М.П. Драгоманова.

Коло наукових інтересів В.Б. Євтуха — історія та теорія соціології, феномен етнічності в суспільних та міжнародних відносинах; міжетнічна взаємодія та етнополітичний менеджмент у поліетнічних суспільствах. Серед напрямів його наукових досліджень — етносоціологія, теорія етносу, соціологія міжетнічних стосунків. Він розробив дві авторські концепції етнополітичних та етносоціальних досліджень в Україні, визначив предмет, об'єкт етносоціології як науки та

навчальної дисципліни. Володимир Борисович неодноразово читав лекції в навчальних закладах Німеччини, США, Марокко. Перу вченого належить понад 250 праць, у тому числі 7 монографій, підручник і два навчальні посібники, 30 публікацій у зарубіжних виданнях.

В.Б. Євтух — учасник і розробник проектів: Національна меншина в українському та міжнародному політико-правовому полі (2002–2003); Освітня політика і меншини; Пілотний проект — Україна (Рада Європи, 2000–2001); Проблеми нерівності та дискримінації національних меншин (Рада Європи, 2001–2003).

Володимир Борисович — голова експертної ради ВАК України з філософських, політичних та соціологічних наук; голова вченої ради факультету соціології та психології; член ученої ради Київського національного університету імені Т.Г. Шевченка; відповідальний науковий редактор «Вісника Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія: Соціологія. Психологія. Педагогіка», член редколегій журналів «Соціологія: теорія, методи, маркетинг», «Київська старовина»; заступник головного редактора «Енциклопедії української діаспори»; експерт Ради Європи з питань етнічних меншин.

Євтух Володимир Борисович колишній посол в Італії, радник Президента України по питаннях Мін'юсту, читав лекції в Нью-Йоркському, Вашингтонському, Берлінському університетах. Нині Володимир Борисович декан факультету соціології і психології Київського державного університету ім. Т.Г.Шевченка

В.Б. Євтух заслужений діяч науки і техніки України. Його нагороджено орденом Нестора Літописця Української православної церкви.

На даний час проживає в м. Київ.

Євтух Микола Борисович народився 26 червня 1938р. в с.мт. Зарічне, Заріченського району Рівненської області. Автор 307 наукових праць, 7 монографій, фахівець у галузі історії, освіти і педагогіки України і зарубіжних країн, дійсний член АПН України, академік-секретар відділення педагогіки і

психології вищої школи АПН України, дійсний член міжнародної академії наук педагогічної освіти, завідувач кафедри педагогіки Київського державного лінгвістичного університету. Нагороджений медаллю А.С. Макаренка „Відмінник народної освіти УРСР”. За вагомий внесок у розвиток сучасного суспільства Американським біографічним інститутом визнаний людиною 2000 року, обраний членом наукової ради експертів-консультантів цього інституту та занесений в „Міжнародну книгу визначних лідерів”. Людина глибоко віруюча, про великі заслуги перед церквою свідчать два ордени, неодноразові пожертви на Храм у рідному селищі. Є членом міжнародного Об'єднання „Рівненське земляцтво”.

Євтух Микола Борисович Народився Микола Борисович 26 червня 1938 року в селищі Зарічне Зарічненського району на Рівненщині.

Освіта вища. Закінчив Львівський державний університету - філологічний факультет, аспірантура відділу історії педагогіки Науково-дослідного інституту педагогіки України. 1974 - успішно захищає дисертацію, і йому присуджують науковий ступінь кандидата педагогічних наук.

Протягом шести років (1972-1978) Микола Борисович є старшим науковим співробітником НДІ педагогіки України, вченим секретарем Ради з координації наукових досліджень в галузі психолого-педагогічних наук України, а з 1978 року працює в Київському державному педагогічному інституті іноземних мов (нині Київський національний лінгвістичний університет). Із 1989 року він очолює кафедру педагогіки і психології. Саме в цьому навчальному закладі Микола Євтух зростає як учений-педагог, здійснює велику громадську і науково-педагогічну діяльність. Саме тут він здобуває загальне визнання. 1982 року йому присвоєно вчене звання доцента, а 1991 – професора. 1994 року Миколу Борисовича обрано членом-кореспондентом Академії педагогічних наук, 1999 – дійсним членом АПН України. Із цього самого року Микола Євтух – академік-секретар Відділення педагогіки і психології вищої школи АПН України.

Високий професіоналізм, компетентність, почуття нового, могутня творча сила дали змогу Миколі Борисовичу успішно розв'язувати проблеми науки України. Свою докторську дисертацію він присвятив розвитку освіти і педагогічної думки в Україні (кінець XVIII – перша половина XIX століття). У науковому доробку професора Євтуха - понад 300 наукових праць, серед яких - навчальні посібники «Педагогіка: теорія та історія», «Основи педагогіки та психології вищої школи в Україні», підручник «Соціальна педагогіка», монографії, збірники наукових праць. Він є автором та редактором багатьох науково-методичних видань і рекомендацій, наукових статей з актуальних проблем навчання й виховання учнівської та студентської молоді, розміщених у збірниках «Педагогіка», «Вища і середня освіта», журналах «Рідна школа», «Шлях освіти», «Початкова школа», «Дошкільне виховання», «Український історичний журнал» та ін.

Професор Євтух вивчав передовий педагогічний досвід у коледжах та університетах США, Дрезденській вищій педагогічній школі (Німеччина), в якій керував педагогічною практикою студентів КНЛУ. Учений започаткував новий напрям в педагогічній науці - традиції виховання у зарубіжній народній педагогіці.

Микола Євтух розробив і впровадив у навчальний процес нові технології з педагогічних дисциплін, є автором першої в країні комп'ютерної навчально-

контролюючої системи з курсу «Педагогіка», яка успішно апробована й використана на практиці у ВНЗ України.

Вдумливий дослідник, Микола Євтух успішно запровадив на кафедрі єдину систему науково-дослідної роботи студентів з психолого-педагогічних наук, яка передбачала залучення до навчальної та науково-дослідної роботи студентів протягом усього періоду навчання у ВНЗ з поступовим ускладненням форм і змісту роботи.

Микола Борисович створив власну наукову школу - під його керівництвом підготовлено 14 докторів та 93 кандидатів педагогічних наук. Він часто виступає офіційним опонентом на захисті кандидатських і докторських дисертацій, до його порад уважно прислухаються ті, хто пов'язує своє життя з педагогічною наукою. Сьогодні Микола Євтух керує п'ятьма докторантами і чотирма аспірантами. Терплячий, щирий, демократичний, учений обов'язково знайде час для всіх, хто звертається за підтримкою.

Микола Борисович плідно працює як член Президії АПН України, Науково-методичної ради Міністерства освіти України, член спеціалізованої ради із захисту кандидатських дисертацій з психолого-педагогічних наук у Луганському державному педагогічному університеті ім. Т. Г. Шевченка, Харківському державному педагогічному університеті ім. Г. С. Сковороди, докторських дисертацій – в Інституті педагогіки АПН України та Київському національному лінгвістичному університеті, як віце-президент Асоціації А. С. Макаренка. У 1997-1998 роках Микола Євтух очолював Експертну раду Вищої атестаційної комісії України з педагогіки, психології, фізичного виховання та спорту.

Науково-педагогічні досягнення професора Євтуха високо оцінила держава. Він нагороджений медаллю «А. С. Макаренко», значком «Відмінник народної освіти УРСР». У жовтні 2000 року Миколу Борисовича обрано дійсним членом Міжнародної академії наук педагогічної освіти. Американський біографічний інститут визнав його Людиною 2000 року, він також обраний членом експертної ради з визначення номінантів у галузі освіти, науки і культури. Ім'я Миколи Євтуха внесено до «Міжнародної книги видатних лідерів».

Указом Президента України Миколі Євтуху в листопаді 1995 року присвоєно Почесне звання «Заслужений працівник народної освіти України». На початку 1997 року за участь у підготовці та проведенні I Міжнародної духовно-світської конференції під егідою ООН, де вперше в історії вдалося об'єднати вчених і духовенство не лише нашої держави, а й багатьох зарубіжних країн – для розв'язання проблем виховання молоді, допомоги бідним, немічним, сиротам – його нагороджено орденом святого Рівноапостольного князя Володимира. А 1999 року – орденом Преподобного Нестора Літописця.

Учений вважає, що його кар'єра склалась успішно, хоч і нелегко: «Я досяг того, до чого прагнув і готував себе. Найбільшим щастям у моїй професійній кар'єрі є те, що я маю безпосередню можливість поєднувати наукову діяльність з практикою». Пощастило Миколі Борисовичу й на добрих батьків, дружину Віру та сина Ігоря, які створюють родинний затишок, умови для творчої роботи і допомагають почуватися завжди щасливим.

Зінкевич Василь Петрович народився 19 січня 1958 р. в с. **Кухче** Зарічненського району Рівненської області.

Освіта вища. Закінчив факультет радіотехніки Ленінградського вищого інженерно-морського училища ім. адмірала С.О.Макарова.

Працює в м. Санкт-Петербург начальником ОТК, головний метеоролог.

Автор двох винаходів в галузі радіотехніки.

Нагороджений срібною медаллю.

На даний час проживає в м. Санкт-Петербург.

Калюта Яків Федорович народився в 1943р. в с. **Борове** Зарічненського району Рівненської області.

Освіта вища. Закінчив Київський державний університет ім. Т.Г.Шевченка, Дубнівське педагогічне училище.

Професор фізико-математичних наук.

Працював директором школи в с. Комори Зарічненського району Рівненської області, викладав в Київському державному університет ім. Т.Г.Шевченка, Київському торгово-економічному університеті. Завідувач кафедри фізико-математичного факультету торгово-економічного університету.

Помер в 2010р.

Карпович Микола Іванович народився в с. **Морочне** Зарічненського району Рівненської області.

Заслужений артист України (2009).

Освіта вища. Закінчив Рівненський державний інститут культури, факультет режисури й акторської майстерності (1989).

Працював режисером самодіяльного народного театру при Будинку культури в м. Нововолинськ Волинської області. Працює в Житомирському обласному музично-драматичному театрі ім. І. Кочерги актором драми. За цей час зіграв близько 80 ролей різного жанру.

Найбільш значні ролі в творчості Миколи Карповича: Освальд – «Король Лір» (В. Шекспір, Писар – «Майська Ніч» (М. Гоголь), Потап «Бой-жінка», Стецько «Сватання на Гончарівці» (Г. Квітка-Основ'яненко), Онисько – «Фараони» (О. Коломієць), Антоніо «Весілля Фігаро» (Бомарше), Сусід – «Божі тварі», Тарталья – «Король Олень», Буанасье – «Три Мушкетери» та ін.

На даний час проживає в Житомирі.

Колошинський Микола Степанович народився 21 травня 1947 р. в с. **Кухче** Зарічненського району Рівненської області.

Закінчив Ленінградське військово училище.

Професійний військовий. Підполковник МВС Росії. Досвідченим офіцером неодноразово виїздив з курсантами в «гарячі точки» Середньої Азії та Кавказу. Був обраний Головою Місцевої Адміністрації м. Красное Село та депутатом Законодавчих Зборів м. Санкт-Петербурга.

На даний час проживає в м. Санкт-Петербург (Росія).

Крневич Іван Максимович (14.05.1923р. – 13.05.2006р.) народився у с. Нобель Зарічненського району, закінчив війну у Берліні, учасник штурму рейхстагу. У складі взводу розвідки 756-го стрілецького полку забезпечував підняття Михайлом Єгоровим і Мелітоном Кантарією прапора Перемоги над фашистським лігвом.

Крупко Галина Дмитрівна народилася 8 лютого 1968 року в с. **Дібрівськ** Зарічненського району Рівненської області.

Освіта вища. Закінчила факультет агрохімії та ґрунтознавства Української сільськогосподарської академії (1988-1993), Мирогощанський радгосп-технікум (1987), аспірантура Рівненського державного гуманітарного університету за науковою спеціальністю «агроґрунтознавство і агрофізика за темою дисертаційної роботи «Комплексна оцінка агроекологічного стану ґрунтового покриву Рівненської області із застосуванням ГІС-технологій».

Працювала агрохіміком (1987) в Рівненській проектно-пошуковій станції хімізації. Провідним агрохіміком (1998), провідним ґрунтознавцем (2000), завідувачем сектору науково-технічної інформації та комп'ютерного забезпечення (2005), головним інженером-ґрунтознавцем (2009) Рівненського центру «Облдержродючість», заступником директора – головним інженером-ґрунтознавцем Рівненської філії державної установи «Державний науково-технологічний центр охорони родючості ґрунтів «Центрдержродючість».

Учасник III Міжнародної наукової-практичної конференції «Екологічна безпека сільськогосподарського виробництва», науково-практичних конференцій, семінарів.

Займається науковою діяльністю. Автор більше тридцяти публікацій у фахових виданнях.

Нагороджена знаком «Відмінник аграрної освіти та науки» III ступеня, почесними грамотами міністерства аграрної політики та продовольства України, Центр родючості та Рівненського центру «Облдержродючість».

Кужель Тетяна Петрівна народилася 8 лютого 1951 р. в с. Дубчиці Зарічненського району Рівненської області.

Закінчила Школу підготовки керівників художньої самодіяльності при Рівненському інституті культури.

Працювала в с. Морочне та с. Мутвиця художником-оформлювачем, в Морочнівській ЗОШ.

Виставки художньої творчості Тетяни Кужель – в Києві, Рівному. В

Зарічненському краєзнавчому музеї 18 травня 2011 р. відкрилась виставка робіт художниці Тетяни Кужель, на якій було представлено 19 картин, зокрема: «Ранок у лісі», «Тиха гавань», «Бузьки прилетіли», «Урвище Вировиця», «Дубовий гай», «Дорога на Борове» та ін.

Нагороджена грамотою за участь в обласному конкурсі «Мистецтво рідного краю».

На даний час проживає в с. Дубчиці.

Луста Василь Олександрович народився в 1937 р. в с. Бутове Зарічненського району Рівненської області.

Освіта вища. Закінчив Київський державний університет ім. Т.Шевченка (1967), аспірантуру Інституту філософії НАНУ (1980)

Доцент кафедри філософії і економічної теорії Рівненського державного гуманітарного університету (1991-2011), кандидат філософських наук, доцент, завідувач кафедри філософії Рівненського державного інституту культури (1984-1991), викладач філософії Рівненського інституту інженерів водного господарства (1967-1984, м. Рівне).

Напрямки наукових робіт: онтологія, гносеологія, епістемологія. Автор 46 науково-філософських і методичних робіт.

На даний час проживає в м. Рівне.

Марчук Валерій Іванович народився 1 травня 1963 р. в с. **Новосілля** Зарічненського району Рівненської області.

Освіта вища. Закінчив Українську академію внутрішніх справ.

Заступник начальника податкової міліції ДПА у Львівській області, полковник податкової міліції, завідувач кафедри адміністративного права і процесу Львівського державного університету внутрішніх справ.

В 2007 р. удостоєний почесного звання «Видатний юрист України».

На даний час проживає в м. Львів.

Марчук Віталій Петрович (7.04.1939р.), народився в с. Острівськ Зарічненського району, кандидат юридичних наук, доцент, професор Міжнародної кадрової академії «Міжрегіональної академії управління персоналом», завідувач кафедри теорії та історії держави і права Інституту повітряного і космічного права «Національного авіаційного університету».

Освіта вища. Закінчив Київський державний університет імені Т.Г.Шевченка – юридичний факультет (1966), аспірантура Київського держуніверситету, навчання в аспірантурі Лейпцігського університету (Німеччина).

Працював слідчим в управлінні громадського порядку м. Києва. Працював викладачем в стінах Київського державного університету імені Т.Г.Шевченка. Радник декана новоствореного юридичного факультету в університеті м. Санта-Клара (Республіка Куба) (1984-85), відвідувач кафедри теорії держави і права в Чернівецькому державному університеті ім. Ю. Федьковича (1992-2002).

Проходив наукове стажування в Німеччині, Швейцарії, Чехословаччині.

Автор 37 науково-методичних праць. Серед них монографії: «Соціологічні теорії права в Німеччині. Історія і сучасність»(1998), «Історія політичних і правових вчень» (2004), «Словник юридичних термінів» (2004).

Мацюк Станіслав Степанович народився 9 листопада 1953 р. в с. Перекалля Зарічненського району рівненської області.

Освіта вища. Закінчив Київський університет – геологічний факультет. Кандидатську дисертацію захистив в 1981р., докторську – в 1991р.

Провідний науковий співробітник інституту геохімії, мінералогії і рудоутворення національної Академії Наук України. З 1995р. співпрацює з німецьким науково-дослідним товариством.

Його напрямок роботи у науці – вивчення мінералів верхньої мантиї - найпрогресивніший на даний час напрямок науки.

Своє перше відкриття родовищ алмазів – «Трубка Студенческая» він зробив в 1974 р. в Сибіру. Пошук родовищ алмазів, їх прогнозування, оцінка – зробити це, з найменшою похибкою, на основі наукових розробок і досліджень на теренах колишнього Союзу могли 3-4 науковці і в їх числі Станіслав Степанович Мацюк. Успіх нових відкриттів родовищ алмазів – до 1987 року у нього на рахунку було вже близько двох десятків.

Результати його досліджень впроваджувались в Росії, Африці, Бразилії та багатьох куточках світу. Вони завжди були геніальними і найпрогресивнішими в мінералогії.

На даний час проживає в м. Київ.

Мельникович Володимир Антонович народився 28 січня 1959р. в с. Дібрівськ Зарічненського району Рівненської області.

Освіта вища юридична.

Генерал-майор, нині керівник Служби безпеки України в Волинській області. В органах державної безпеки з 1985 р. Працював на посадах оперативного та керівного складу в Управліннях СБУ в Рівненській, Сумській, Тернопільській областях та Центральному Управлінні СБУ. Очільник Управління СБУ в

Тернопільській області (2005-2007), начальник Управління СБУ в Чернівецькій області (2008-2009).

Співавтор та науковий редактор книги «Історія органів державної безпеки на Волині» (Луцьк : Ініціал, 2012. – 240с.)

Одружений. Має сина.

На даний час проживає в м. Луцьк.

Навроцький В'ячеслав Олександрович народився в 1956р. в Любешові (Волинської області), а з 5-ти років проживав в с. **Мутвиця**, а далі в с. **Серники** Зарічненського району Рівненської області, де пройшли всі шкільні роки майбутнього юриста, де отримав за навчання золоту медаль (1977)

Освіта вища. Закінчив Львівський державний університет ім. І. Франка. Продовжує навчання в аспірантурі Харківського юридичного інституту, захищає дисертацію і повертається в Львівський університет.

Доктор юридичних наук, професор кафедри кримінального права і кримінології Львівського національного університету ім. Івана Франка, декан факультету №5 Львівського юридичного інституту МВС України, член двох спеціалізованих рад по захисту дисертацій – Київського інституту держави і права ім. Корецького та ЛНУ – займається не тільки викладацькою, а й науковою діяльністю.

Автор багатьох об'ємних видань в області криміналістики: «Теоретичні проблеми кримінально-правової кваліфікації»(1999), «Курс лекцій з особливої частини кримінального права» (2000), «Наступність кримінального законодавства України» (2001), «Бібліографія робіт з кримінального права (2003), «Начала кримінально-правової кваліфікації»(2005).

Учасник практичних конференцій, симпозіумів, нарад та семінарів. Тісно співпрацював з Європейською правоохоронною академією в Будапешті, з багатьма юристами Польщі, США, Росії.

На даний час проживає у м. Львів.

Ніколайчик Іван Миколайович народився 20 грудня 1972 р. в с. Кухітська Воля Зарічненського району Рівненської області.

Освіта вища. Закінчив Курганський державний сільськогосподарський інститут, в 2002 р. закінчив навчання в аспірантурі, захистивши дисертацію і здобувши вчену ступінь кандидата сільськогосподарських наук, в 2007 р. – доктор сільськогосподарських наук, професор Курганське медучилище.

Працює деканом зооінженерного факультету Курганської державної сільськогосподарської академії ім. Т.С.мальцева. Працював у Курганському державному сільськогосподарському інституті заступником завідуючого кафедрою годування сільськогосподарських тварин

Лауреат премії губернатора Курганської області у сфері науки, техніки та інноваційної діяльності. Учасник з'їзду молодих вчених Росії.

Автор багатьох книг та наукових праць

На даний час проживає в м. Курган (Росія).

Пантік Василь Васильович народився 24 січня 1974р. в с. Любінь Зарічненського району Рівненської області.

Освіта вища. Закінчив Державний університет ім. Л.Українки (м. Луцьк) - факультет фізичної культури і спорту.

Доцент кафедри здоров'я та фізичної культури Східно-Європейського національного університету ім. Л. Українки. Нині навчається в доктораті, щоб здобути звання доктора наук, професора.

Автор навчальних посібників, монографій. Друкувався за кордоном.

Одружений. Має двох дітей.

Нині проживає в м. Луцьк.

Перунін Володимир Іванович народився 8 серпня 1948 р. в місті Комарно на Львівщині.

Освіта вища. Закінчив Львівський державний медінститут (1971).

По закінченні Львівського державного медінституту, доля привела його у глибинне Полісся. Зачарований красою й дивовижною магією цього замріяного краю, не звернув більше ні на які шляхи і дороги. Й сорок років поспіль живе і працює на благо Зарічненщини, прославляючи її на теренах усієї України. Свідченням цьому – книга Володимира Перуніна «Зарічненщина, або Ритми глибинного Полісся втрачені Європою». Цей творчий доробок краєзнавця-аматора для нас і про нас. В його основі – багаторічна плідна праця по вивченню традицій, звичаїв, магічних обрядодій, переказів та легенд нашого краю. Книга викликала

широкий інтерес в усіх шанувальників минувшини, людей небайдужих до своїх витоків.

Працював до 1980 р. в дільничній лікарні с. Борове Зарічненського району Рівненської області. Весь наступний час і до сьогодні працює в Зарічненській центральній районній лікарні. Автор низки краєзнавчих статей. Із 2006р. представлений в мережі Інтернет : «Український національний портал». Одночасно призначений зберігачем районного краєзнавчого музею.

Член національної спілки краєзнавців України.

Автор книги «Зарічненщина, або Ритми глибинного Полісся, втрачені Європою» (Рівне, 2009).

На даний час проживає в смт. Зарічне.

Полюхович Іван Семенович народився 14 лютого 1933р. в с. Вовчиці Зарічненського району Рівненської області. Тут жив та працював до 1990 року.

У 1966-1969 роках закінчив радянську партійну школу. За освітою одержав спеціальність агронома-організатора. Працював заступником голови колгоспу, директором райпобуткомбінату та на інших роботах.

У зв'язку з трагедією на Чорнобильській АЕС, рятуючи здоров'я малих онуків, його сім'я в 1991 році переселилася в м. Чугуїв.

Перша збірка поезій «Друга молодість моя» вийшла у 2002 році. Друга збірка лірики «Проміння любові» вийшла в 2004 році. «Три дороги» - це третя поетична збірка, яка вийшла в 2006 році. Четверта книга нашого земляка, нині відомого чугуївського поета Івана Полюховича є своєрідним підсумком десятирічної творчої праці – це збірка «Богиня двох сердець», яка вийшла в 2009 році. Поетичний доробок Івана Полюхович доповнився в 2010 році ще однією збіркою – «Проліскове диво», на жаль, останньою за життя автора - це збірка-прощання мудрого майстра пера зі своїми читачами. 25 жовтня 2010 р. талановитого лірика не стало. Догоріла свічка життя. Обірвалось поетичне слово. Але полишилась його поезія. Десяткам віршів Івана Полюховича, які покладені на музику, продовжують життя відомі українські виконавці. Ми пишаємося з того, що талановита людина зросла на нашій поліській землі, любов до якої пронесла через все своє життя.

Проневич Олексій Станіславович народився в 1967 р. в с. **Задовже** Заріченського району Рівненської області.

Освіта вища. Закінчив Харківський державний університет, аспірантуру, Харківський університет внутрішніх справ.

Кандидат історичних наук

Працює вченим секретарем в Харківському університеті внутрішніх справ по даний час. Готує докторську дисертацію на тему: «Організаційно-правові засади діяльності поліції (міліції) Німеччини, Польщі, України: порівняльно-правовий аналіз». Учасник міжнародних конференцій, присвячених діяльності кримінальної поліції. В 2011р. захистив докторську дисертацію, присвоєно звання доцента. Присвоєно звання полковника.

Автор понад 110 наукових і навчально-методичних праць.

Одружений. Має сина.

На даний час проживає в м. Харків.

Расевич Василь Васильович народився 7 березня 1966 р. в с. **Задовже** Заріченського району Рівненської області.

Освіта вища. Закінчив Львівський державний університет ім. І.Я.Франка, історичний факультет (1986-1991), аспірантуру Інституту українознавства НАНУ (1991-1994), Кандидат історичних наук(1996),

Працював шеф-редактор Інтернет-видання Zaxid.net (2011), старший науковий співробітник інституту українознавства ім. І. Крип'якевича Національної Академії наук України (2007), докторант Львівського національного університету ім.. І. Франка (1999-2002), доцент кафедри нової та новітньої історії Львівського державного університетц ім.. І. Франка (березень-вересень 1999),

асистент кафедри нової та новітньої історії Львівського державного університету ім. І. Франка (1995-1999), заступник директора Інституту українознавства НАН України 2002-2007),

Наукові стажування та стипендіат 1991, 1996,1999, 2000 рр. - Відень (Австрія), Учасник міжнародних конференцій в Брюсселі, штаб-квартирі НАТО, стипендіат Німецького Наукового товариства (Тюбінг, Німеччина, 2001), фонду Ганса Зайделя (Мюнхен, Німеччина,2000), стипендіат за програмою Австрійського наукового обміну (Відень,1999-2000), стипендіат фонду Альфріда Круппа (Німеччина,1997), стипендіат «Константіна Їречека» (Відень, Австрія,1991). Проходив наукові стажування 1997,2000,2001,2002,2003 - Тюбінген та Мюнхен (Німеччина), 1996 (Відень, Австрія).

Автор численних публікацій про український національний рух у Галичині на зламі XIX-XX ст.

На даний час проживає у Львові.

Репецький Станіслав Петрович народився 2 серпня 1943р. в с. **Морочне** Зарічненського району Рівненської області.

Освіта вища. Закінчив Київський державний університет ім. Т.Г.Шевченка - факультет «Фізика» (1960-1965), тут же аспірантуру (1968-1971)

Професор Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка по даний час, володар Гранту міжнародної науково-освітньої програми для вчених викладачів, що фінансується Фондом Сороса, керівник науково-дослідних тем Міністерства освіти і науки України.

Працював інженером у Київському інституті мікроприладів (1965-1968), після закінчення аспірантури працює в Київському державному університеті ім. Т.Г.Шевченка спочатку асистентом, далі старшим викладачем, а з 1978 по 1993 рік – доцент на кафедрі фізики. У 1972р. захистив дисертацію кандидата фізико-математичних наук, 1981р. – дисертацію доктора фізико-математичних наук за спеціальністю «Теоретична фізика».

Створив при Київському державному університеті ім. Т.Г.Шевченка наукову школу з теорії конденсованих неупорядкованих систем, яка широко відома в Україні та за її межами. У 1977-1999 роках очолив спільний американсько-український науковий проект, що фінансувався Фондом цивільних досліджень і розвитку (США) та Урядом України. Розвинені професором С. Репецьким спільно з американськими вченими методи розрахунку спектру елементарних збуджень та властивостей конденсованих систем створили основи прогнозування

характеристик нових перспективних матеріалів для сучасної мікроелектроніки. Це матеріали з гігантським магнітоопором для магнітних голівок, що використовуються в приладах з випадковим доступом пам'яті в майбутніх електронно-обчислювальних машинах (супер-ЕОМ). У 1999р. отримав Грант міжнародної науково-освітньої програми для вчених викладачів, що фінансується Фондом Сороса. Остання з посад на науковому Олімпі, яку досяг Станіслав Петрович, є призначення його керівником науково-дослідних тем Міністерства освіти і науки України.

Автор понад 100 наукових статей. Автор монографії «Методи теорії неупорядкованих систем».

На даний час проживає в м. Київ.

Рибенко Лідія Гуріївна народилася 11 листопада 1953 р. в с. Річиця Зарічненського району Рівненської області.

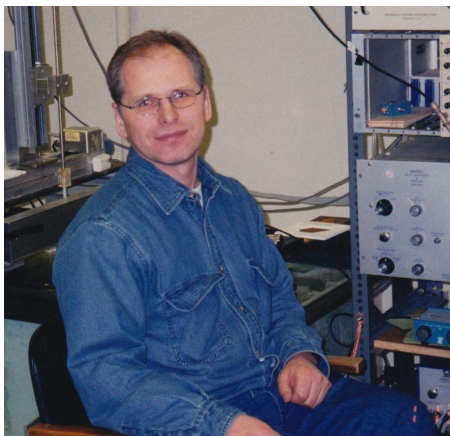
Освіта вища. Закінчила Український інститут інженерів водного господарства. За фахом – інженер-будівельник.

Працювала інженером, екскурсоводом, керівником туристсько-екскурсійної фірми, провідним науковим редактором редакційно-видавничої групи «Реабілітовані історією», на журналістській роботі, нині – редактор видавничого відділу РДГУ.

Авторка збірки фантастичних оповідань «Острів фіксованих» (1992), повістей «Некерована» (1994), «Бо ти - людина» (1999), роману «Золото Мірабіліса» (2002), п'єси «Альбіноска» (2004).

Лауреат премії журналу «Березіль» (1999).

На даний час проживає в м. Рівне.

Стрибулевич Анатолій Леонідович народився 15 березня 1964р. в смт. **Зарічне**.

Освіта вища. Закінчив Київський національний університет ім. Т.Г.Шевченка - *фізичний факультет*

Кандидат фізико-математичних наук за спеціальністю молекулярна фізика і теплофізика (1995), старший науковий співробітник (1999) - найвище наукове звання в Україні, у зв'язку з чим отримав сертифікат Вищої Атестаційної Комісії, перший і єдиний представник України - стипендіат ЮНЕСКО - для проведення наукових досліджень у Токійському технологічному інституті (1999), науковий співробітник Університету провінції Манітоба, м. Вінніпег (Канада) (2001) – найбільшого дослідницько-освітнього вищого навчального закладу Канади, де по даний час працює в лабораторії ультразвукових досліджень і водночас є співкерівником аспірантів.

Співпрацює з науковцями Японії, Франції, США. Учасник міжнародних конференцій в Японії, на Корсиці, в Тайвані, Чилі та ін. Працює над багатьма науковими проектами.

Має близько 60 публікацій.

На даний час проживає в Канаді.

Харковець Василь Степанович народився 7 серпня 1963 р. в с. **Кухче** Заріченського району Рівненської області.

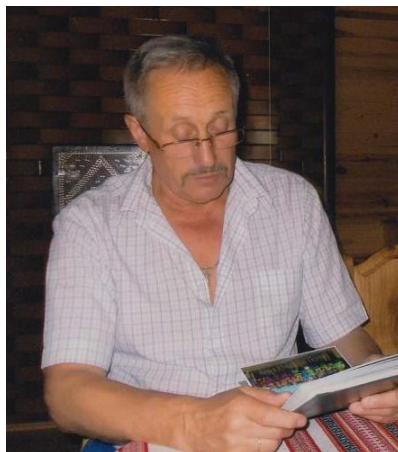
Освіта вища. Закінчив історико-педагогічний факультет Івано-Франківського педагогічного інституту ім. В. Стефаника (1980-1985), Національну академію державного управління при Президентові України, магістр управління суспільним розвитком (2007-2010 м. Київ).

Працював учителем історії Озерської восьмирічної школи Володимирецького району Рівненської області (1985-1988), учителем географії, згодом заступником директора з виховної роботи Осівської СШ Дубровицького району (1985-1988), вчителем історії ЗОШ №13 (1996-1997 м. Рівне), заступником директора з навчально-виховної роботи Рівненської державної міської гімназії №1 (1997-2000). З 2010р. – начальник управління освіти виконавчого комітету Рівненської міської ради. Депутат Рівненської міської ради V та VI скликань.

Нагороджений знаком Міністерства освіти і науки України «Відмінник освіти України» (2004), знаком «Василь Сухомлинський» (2006), орденом «За заслуги» III ступеня (2009)

Одружений. Має дві доньки.

На даний час проживає в м. Рівне

Хвалько Микола Володимирович народився 15 січня 1950 р. в с. Борове Зарічненського району Рівненської області.

Освіта вища. Закінчив Київський університет фізкультури і здоров'я.

Працював головним тренером збірної України «Трудові резерви». До 2005 року – головний тренер олімпійських видів спорту. Координатор ЄВРО-12012, організатор і спонсор футбольного турніру ім. В. Супрунюка.

Хоружа Євдокія Іванівна (1914р. - 1995р.), народилась у с. Сенчиці Зарічненського району. В 2005р. засновано щорічну районну премію за збереження та охорону нематеріальної культурної спадщини імені Євдокії Хоружої, яка вручається кращим фольклорним колективам.

Хоружа Євдокія Іванівна народилась в березні 1914 року в с. Сенчиці Зарічненського району Рівненської області. В Сенчицях і звікувала усе своє життя. Не полишала села жодного разу, хіба що, коли від'їздила на концерти, або коли партизанила в роки війни. Партизанка Євдокія Хоружа нагороджена

Орденем Вітчизняної війни. А ще вона працювала головою сільської Ради, ланковою місцевого, тоді ще колгоспу. Активна завжди і всюди, була навіть народним засідателем у народному суді.

Закохана в пісню, Євдокія Іванівна спочатку була творчим стержнем хор - ланки, а потім і її душевним хранителем. Цікаво, що Євдокія Іванівна все життя прожила неграмотною. Слова всіх пісень вона зберігала в пам'яті. А це – кілька сотень. А ще – сама придумувала пісні – спочатку слова, потім мелодію – і вчила інших. На початку дев'яностих років самодіяльному фольклорному колективу села Сенчиці, одному з перших в районі, було присвоєне звання народний.

Згідно з рішенням районної ради від 23 березня 2005 року та розпорядженням голови райдержадміністрації від 02.03.2005 р., було прийнято програму «Про збереження та охорону нематеріальної (духовної) культурної спадщини Зарічненщини на 2005-2008 роки». У заходах щодо виконання цієї програми зокрема зазначається: «Заснувати щорічну районну премію за збереження та охорону нематеріальної культурної спадщини імені Євдокії Хоружої (с. Сенчиці)».

Ця людина все своє життя співала. Її запрошували до великих міст і маленьких сіл, в палаци культури і бідненькі сільські клуби. І скрізь вона дарувала людям нашу поліську пісню. Тож заснування цієї премії є даниною пам'яті пісенній творчості Євдокії Іванівни Хоружої та фольклорному багатству поліського краю.

Чекун Доменіка Никифорівна народилась 15 серпня 1936 року у с. **Старі Коні** Зарічненського району Рівненської області.

Трудову діяльність розпочала в 1969 році дояркою в місцевому колгоспі Зарічненського району Рівненської області. Роботу поєднувала із захопленням традиційним поліським співом. В 1984 році вона заснувала аматорський фольклорний колектив села Старі Коні. У цей же час починає вивчати місцеві традиції, старовинні поліські пісні. У 1992 році колективу було присвоєно почесне звання “народний”. Загальний стаж роботи 40 років. Стаж роботи у даному колективі 29 років.

Доменіка Никифорівна є лауреатом Всесоюзних фестивалів народної творчості 1985, 1987 років. Вона активна учасниця Першого і Другого Міжнародних фестивалів українського фольклору „Берегиня” (м. Луцьк 1991 р. 1993 р.), Міжнародного молодіжного фестивалю традиційної народної культури “Древлянські джерела” в м. Рівне, творчого звіту майстрів мистецтв і художніх колективів Рівненщини в м. Києві (2005 рік), обласного фестивалю „Пісні рідного краю”, Другого Міжнародного фестивалю фольклору в м. Києві (1990 рік), Міжнародного фестивалю “Музика Окраїни” в м. Люблін Республіки Польща (1987 рік)

Чекун Доменіка Никифорівна постійно працює над розвитком та відродженням традиційного народного співу. Свою майстерність і набуті знання передає молодим мешканцям рідного села.

За вагомий особистий внесок у розвиток культури, збереження народних традицій, високу професійну майстерність Чекун Д.Н. неодноразово нагороджувалась почесними грамотами Міністерства культури України, управління культури і туризму обласної державної адміністрації, обласного центру народної творчості, багатьох громадських організацій.

Данія Чекун у вересні 2009 року з рук Президента України отримала посвідчення про присвоєння почесного звання «Заслужений працівник культури України» в Києві, де вона з очолюваним нею фольклорним гуртом приймала участь в творчому звіті майстрів мистецтв і художніх колективів Рівненської області в рамках Фестивалю мистецтв України.

«Даня Чекун – то є феномен. – говорить професор Варшавської Академії мистецтв Анджей Беньковськи. – Це є голос номер один в Європі. Іншого такого нема».

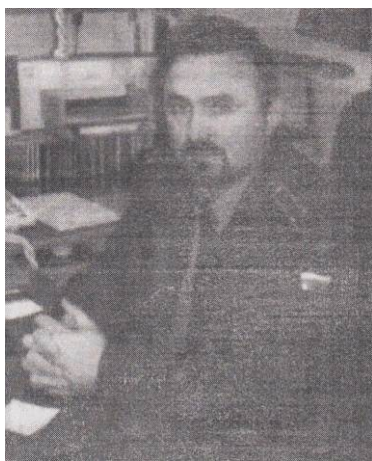
Недарма-бо в своїй збірці «Співи Полісся» Беньковськи стільки місця відводить розповіді про прославлену співачку. Збірка повністю присвячена піснеспівам Полісся, його фольклорним колективам. Унікальні фотографії фрагментів побуту наших краян. До збірки додається диск CD з піснями, у виконанні фольклорних гуртів Рівненського, Волинського Полісся, зокрема і у виконанні гурту з села Старі Коні і його солістки Данії Чекун.

Нещодавно в Рівному пройшла презентація чергового доробку культурної спадщини Полісся, зробленого польськими краєзнавцями. Це – диск під назвою «Полісся – пісня і люди» із серії «Україна архаїчна». Його зміст складають 6 пісень народного аматорського фольклорного колективу с. Старі Коні.

Ось як написали поляки про відому солістку фольклорного гурту із с. Старі Коні Данію Чекун: «Слава Дані – Доменіки Чекун, прекрасної співачки з Полісся, долетіла до нас, аж до Варшави».

Також на диску є документальний фільм, відзнятий у Зарічненському районі та фотографії як самих поліських співунь, так і їхнього життя та побуту. Окремою частинкою до диску додано декілька друкованих сторінок із розповідями і спогадами берегинь традиційного фольклору на Зарічненщини

На даний час проживає в с. Старі Коні Зарічненського району Рівненської області.

Чижик Дмитро Стасійович народився 2 січня 1961 р. у с. Храпин Зарічненського району Рівненської області. Одружений, має двох дітей.

Освіта вища, закінчив Московський військовий інститут, Чернігівський юридичний технікум.

Працював на посаді судді воєнного трибуналу Кустанайського військового гарнізону (Казахстан), на посаді військового судді Сибірського військового округу в Новосибірську, головою військового суду гарнізону в Норильську, заступником директора філії Сучасної гуманітарної академії, керівником міжрайонного відділу Красноярського управління федерального агентства «Роснедвижимость», головним земельним інспектором міста Норильськ.

Свою військову службу він поєднував з викладацькою діяльністю на юридичному факультеті в Норильській філії Сучасної гуманітарної академії. Викладав римське право, цивільне право, криміналістику, процес, історію політичних і правових вчень.

Нагороджений військовою медаллю «За вислугу років» (10,15,20 років військової служби), медаллю «Заслужений професор Сучасної гуманітарної академії», «За викладацьку діяльність».

На даний час проживає в Москві.

Яцало Борис Іванович народився в 1959р. в с. Морочне Зарічненського району Рівненської області, у 1976р. став випускником Зарічненської середньої школи

Освіта вища. Закінчив Московський державний університет (1981), аспірантуру кафедри Суспільних Проблем Управління (1981-1984).

Доктор технічних наук, професор, член-кореспондент Російської Академії Природничих Наук, зав. кафедрою інформаційних систем Обнінського інституту атомної енергетики, член Європейського Товариства Систем Підтримки Прийняття Рішень, Ядерного Товариства Росії, Міжнародного Союзу Радіоекологів (IUR), лауреат премії ім. В. Глазова (2003), керівник понад 10 міжнародних проектів по створенню геоінформаційних систем підтримки прийняття рішень, учасник більше 30 міжнародних конференцій і конгресів.

Це вчений зі світовим ім'ям, людина, яку Бог щедро нагородив ще й поетичним талантом, літературний псевдонім якого - Борис Морочненський - як найвищий вияв поваги до села Морочне, де пройшли золоті роки його дитинства.

Автор більше 160 публікацій.

